

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У.2050/15
25.05.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа Сергеј Младеновски, адвокат из Сремске Митровице, Лењинова 6/1, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења, број 46-00-00298/2014-13 од 28.07.2014. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи дана 23.05.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља А.А. из ..., да заинтересованом лицу Републици Србији, коју заступа Државно правобранилаштво, накнади трошкове управног спора у износу од 6.049,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба А.А. из ..., изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Нови Сад, број: 46-008940/2012 од 10.04.2014. године, којим решењем је одбијен у целости захтев тужиље за враћање имовине која је одузета одлуком Аграрног суда при Окружном народном одбору у Сремској Митровици, број 1355/46 од

13.02.1946. године, одлуком Месног народног одбора у Бингули број 1884 од 13.08.1948. године и закључком Среског народног суда у Сремској Митровици посл.бр. 1598/46, од 02.01.1947. године, бившем власнику Б.Б., као неоснован.

Тужила је у тужби поднетој Управном суду, преко пуномоћника, оспорила законитост решење туженог органа због погрешне примене материјалног права. Ово стога што су у потпуности занемарене одредбе члана 212. Закона о наслеђивању, према којима заоставштина прелази по сили закона на оставиоачеве наследнике у тренутку његове смрти – делације. Истакла је да је њена мајка била законита супруга бившег власника и да је истог надживела, те да је сагласно одредби члана 212. Закона о наслеђивању постала даном смрти Б.Б., његов наследник на целокупној заоставштини, те да тужила као ћерка супруга бившег власника, има право на овај део заоставштине који је наследила њена мајка. Са свега изнетог предложила је да се тужба уважи, поништи као незаконито решење туженог органа од 28.07.2014. године, те да се наложи Министарству финансија Републике Србије, Сектору за имовинско-правне послове, да донесе закониту одлуку у складу са упутом суда.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије .

Законски заступник заинтересованог лица, опреза ради, истакао је приговор неблаговремености тужбе, а у случају да суд нађе да је тужба благовремена, да суд тужбу одбије као неосновану, јер је тужени орган у целости спровео поступак у складу са важећим прописима, те је оспорено решење донео на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права. Предложио је да суд тужбу одбаци као неблаговремену или одбије као неосновану, а туженом досуди трошкове спора по Адвокатској тарифи са законском затезном каматом по трошковнику ближе опредељеном који представља саставни део одговора на тужбу.

Како из стања у списима следи да је пуномоћник тужиле оспорено решење, према повратници у списима, примио дана 15.01.2015. године, а тужбу предао пошти препорученом пошљком РЕ ... дана 06.02.2015. године, у суду примљена 09.02.2015.године, то неосновано законски заступник заинтересованог лица истиче приговор неблаговремености тужбе.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредби члана 34. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), којом је прописано да је усмена расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа одржана је у одсуству уредно позване тужиле, туженог органа и заинтересованог лица у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба

неоснована.

Из образложења решења и стања у списима предмета, произилази да је А.А. из ..., овде тужиља, поднела Агенцији за реституцију РС захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење, а за коју имовину је у захтеву навела да је одузета бившем власнику Б.Б., одлуком Аграрног суда при Окружном народном одбору у Сремској Митровици, број 1355/46, од 13.02.1946. године, одлуком Месног народног одбора у Бингули број 1884, од 13.08.1948. године и закључком Среског народног суда у Сремској Митровици посл. бр. 1598/46, од 02.01.1947. године. Уз захтев подносилац је приложио документа која су наведена у потврди о пријему захтева који је примљен дана 16.10.2012. године и допуни од 25.10.2013. године. Усмена расправа у том предмету одржана је дана 06.03.2014. године у присуству пуномоћника тужиље, а у одсуству уредно позваног заступника заинтересованог лица. Заинтересовано лице се о наводима захтева изјаснило поднеском од 24.01.2014. године. У току поступка извршен је увид у садржину одлуке Месног одбора Бингула број 179 од 26.01.1946. године, у одлуку Аграрног суда при Окружном народном одбору у Сремској Митровици, Посл. бр. 1355, од 13.02.1946. године, у одлуку о коначном додељивању земљишта и земљишног фонда Месног народног одбора Бингула, број 1884, од 13.08.1948. године, закључак Среског народног суда у Сремској Митровици, Посл. бр. 1598/46 од 02.01.1947. године, Уверење о идентификацији парцела издатог од стране РГЗ СКН Сремска Митровица број 952-2/2012-110 од 26.03.2012. године, уверење РГЗ-СКН Шид од 04.06.2012. године, извод из листа непокретности број ... КО ..., издатог од стране РГЗ СКН ... од ... године, извод из Листа непокретности број ... КО ..., издатог од РГЗ СКН ... од ... године, извод из Листа непокретности број ... КО ..., извод из Матичне књиге умрлих, за матично подручје ..., под текућим бројем ..., за годину 1980., решење о наслеђивању Општинског суда у Новом Саду О бр. 1392/80 иза пок. Б.Б., извод из Матичне књиге венчаних за матично подручје Нови Сад под текућим бројем ... за годину 1956., извод из Матичне књиге умрлих за матично подручје Нови Сад, под текућим бројем ..., за годину 2001. за В.В., рођену ..., решење о наслеђивању Општинског суда у Новом Саду О бр. ..., извод из Матичне књиге рођених под текућим бројем ..., за годину 1945., за матично подручје Нови Сад, за А.А., уверење издато од стране Градске управе за опште послове града Нови Сад дана 05.10.2012. године, уверење о држављанству А.А.. По окончању поступка утврђено је да подносилац захтева А.А., не улази у круг лица која имају право на враћање имовине или обештећење, јер иста није ћерка бившег власника, већ ћерка супруге бившег власника В.В. и Г.Г. њеног супружника из првог брака из чега следи да подносилац захтева у смислу оредбе члана 8. Закона о наслеђивању не улази у круг законских наследника бившег власника Б.Б., већ у круг законских наследника В.В., те да у складу са одредбом члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу нема право на враћање имовине или обештећење. Тужени орган је разматрајући наводе жалбе применом одредби члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и Службени гласник РС", бр. 30/10"), донео одлуку као у диспозитиву решења.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да се тим законом уређују услови, начин и поступак враћања

одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу акта о подржављењу, после 09. марта 1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину.

Одредбом члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 и 108/2013”) прописано је да право на враћање одузете имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим – његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији са одредбама тог закона.

Одредбом члан 8. став 1. Закон о наслеђивању (“Службени гласник РС”, бр. 46/95 и 101/03) прописано је да на основу закона, оставиоца наслеђују: његови потомци, његови усвојеници и њихови потомци, његов брачни друг, његови родитељи, његови усвојеници, његова браћа и сестре и њихови потомци, његови дедови и бабе и њихови потомци и његови остали преци.

Имајући у виду наведено правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу изјављену против решења од 10.04.2014. године, којим је одбијен у целости захтев тужиле за враћање имовине. Ово из разлога јер је утврђено да тужилца не улази у круг лица који имају право на враћање имовине или обештећење, јер иста није ћерка бившег власника, већ ћерка супруге бившег власника В.В. и Г.Г. њеног супружника из првог брака. Са наведеног следи да тужилца, као подносилац захтева, у смислу одредби члана 8. Закона о наслеђивању, не улази у круг законских наследника бившег власника већ у круг законских наследника В.В., и да у складу са одредбом члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу нема право на враћање имовине и обештећење.

Не могу се прихватити наводи тужбе да су у потпуности занемарене одредбе члана 212. Закона о наслеђивању, према којима заоставштина прелази по сили закона на оставиоцеве наследнике у тренутку његове смрти – делације. Ово с тога што се својство корисника права, по Закону о враћању одузете имовине и обештећењу, не преноси са бившег власника на његове правне следбенике по општим правилима грађанског права, с обзиром да у време смрти бившег власника, као и у време одлучивања о захтеву за враћање одузете имовине или обештећење, предметна имовина није имовина бившег власника, односно његових правних следбеника, нити, у смислу члана 128. Закона о ванпарничном поступку, представља накнадно пронађену имовину бившег власника, већ лице које испуњава законом предвиђене услове да буде утврђено за корисника, тек треба да стекне ту имовину оригинарним путем на основу одлуке надлежног државног органа – Агенције за реституцију Републике Србије.

Након закључене усмене јавне расправе, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је донео одлуку као у ставу II диспозитива ове пресуде применом одредби чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом одредби чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14) налазећи да је заинтересовано лице у вези са вођењем управног спора имало тражене трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 6000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), као и тражене трошкове у износу од 49,00 динара, према приложеном доказу поште, определио у укупном износу од 6.049,00 динара, са законском затезном каматом применом одредби члана 277. Закона о облигационим односима, почев од истека рока за добровољно извршења до исплате, а сагласно одлуци Уставног суда Уж. 9130/13 од 19.11.2015. године.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.05.2017. године, III-8 У.2050/15

Записничар
Снежана Томић ,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП